

Lovgivnings tildels forældede Bestemmelser angaaende Forholdsregler, der kunne tjene til at forhindre smitsomme Sygdommes Indtreden her i Landet, i høi Grad trænge til Afsløsning, og jeg anser det derfor for at være af megen Vigtighed, om det foreliggende Lovforslag, der jo er støttet paa en udførlig Betænkning fra en Kommission, uden videre Banfælgeligheder kunde gaa igjennem. Jeg har i det Hele taget i Principet Intet at bemærke til Forslaget, saaledes som det foreligger. Det, som jeg havde tænkt mig senere hen i Debatten at gjøre nogle enkelte Bemærkninger om, er nogle Bestemmelser i Lovforslaget, som forekomme mig tvivlsomme eller i alt Fald mindre klare. Det vil erindres, at denne Lov skal bruges ikke alene af Jurister, men af Lægmand som Løbser, Søfolk, Havnefolk etc., altsaa det er af Vigtighed, at ethvert Udtryk i Loven er saa klart og tydeligt som muligt, og at de forskellige Forhold, som omhandles deri, blive holdte godt ude fra hverandre. — Det 1ste Affnit indeholder jo de almindelige Regler, som ville være at iagttage med Hensyn til alle Skibe, som komme her til Landet fra udenrigske Steder, og Hovedbestemmelsen findes i § 3, om hvad der i saa Henseende vil være at foretage, nemlig at ethvert Skib, som kommer hertil, skal gjøre en Anmeldelse enten til Quarantankommissionen eller Lødvæsenet, førend det kan kommunikere med Land. Denne § 3 er Hovedbestemmelsen og maa altsaa være meget tydelig. Det er der, jeg er i Tvivl om, hvorvidt Paragrafen paa et Par Punkter kan siges at udtrykke sig med tilstrækkelig Tydelighed. Der staar for det Første at „intet Fartøj, som ankommer fra udenlandsk Havn, eller som i Søen har modtaget Personer eller Gods fra saadant Skib, maa landsætte Personer osv. — førend der er fæstet Anmeldelse“. Hvad vil det nu sige: „Intet Fartøj“? Saavidt jeg kan se her og ogsaa mange andre Steder i Lovforslaget, er der ikke gjort nogen Forskjel mellem Ordet Fartøj og Ordet Skib. Det fremgaar jo allerede af disse to Linier: „Intet Fartøj, som ankommer fra en udenlandsk Havn, eller som har modtaget Personer eller Gods fra et saadant Skib“, at her stilles „Fartøj“ og „Skib“ som Synonymer; det, som er Fartøj, er ogsaa Skib, det som er Skib, er ogsaa Fartøj. Det tror jeg ikke, at man efter almindelig Coutume i Sømandsprog tår sige; det Almindelige er vistnok det, at Fartøj er ethvert Stykke, der seiler paa Vandet, med andre Ord: derunder indbefattet ogsaa Vaade; derimod kan en Vaad aldrig kaldes et Skib, men nok kaldes Fartøj; et Skib kan kaldes et Fartøj, men en Vaad kan ikke kaldes et Skib. Altsaa, en Forskjel er der, men denne Forskjel tror jeg ikke er holdt skarpt frem her i Loven, og det har Betydning, fordi vi maa spørge: Hvilke Fartøier har Loven Anvendelse paa, har Loven ogsaa Anvendelse paa

Vaade, som komme fra udenrigske Steder? Dette er jo ikke uden Betydning, navnlig da der kommer en Klasse svenske Vaade saavel til Sjælland som til andre Steder; høre de ind under Loven eller ikke? Det er et Spørgsmaal, som ikke er klart, og jeg nævner det derfor, fordi det er tvivlsomt, hvorvidt Loven vil kunne gjenneføres navnlig ligeoverfor svenske Vaade, der jo komme her paa Kysten ikke alene til Steder, hvor der er ansat Lødvopsyn, men vistnok ogsaa mange andre Steder — jeg vil blot nævne som et Eksempel, der netop har bragt mig ind paa dette Spørgsmaal, at i min Hjemstavn ligger der 50 svenske Vaade om Østeraaret for Fiskeiets Skyld, saa Spørgsmaalet om, hvorvidt Vaade henhøre under Loven, maa reises. Jeg gaar nu ud fra, at Loven sigter ikke alene til Skibe, altsaa til større Fartøier, men ogsaa til Vaade efter § 3. Men gaar man ud fra — og det vil jeg, til jeg hører en nærmere Udtalelse fra den høitæredede Justitsminister, — at Loven er anvendelig ogsaa paa Vaade, er der den Mangel, at i 2det Affnit i § 13 og 14 bruges ikke Ordet Fartøj. Altsaa i §§ 13 og 14 om det almindelige Østersyn, hvor der er Spørgsmaal om de farligere Tilfælde, asiatisk Kolera, gul Feber, Dysenterier etc., nævnes ikke Vaade. Det er altsaa en Inkorrekthed, som maa rettes i den ene eller den anden Retning. Endvidere staar der i første Linie af § 3: „Intet Fartøj, som ankommer fra udenlandsk Havn osv.“ Jeg vilde foretrække, at der istedetfor Ordene: „udenlandsk Havn“ var brugt f. Ex. Betegnelsen „udenrigsk Sted“, thi hvis § 3 ogsaa omfatter Vaadene — jeg tænker nærmest paa de svenske — behøve de ikke at komme fra nogen udenlandsk Havn, de kunne godt komme fra Kysten, og det vilde derfor maa ske være heldigere, om der var brugt Betegnelsen „udenrigsk Sted“. Dernæst indeholder Paragrafen den Bestemmelse, at saadanne Fartøier ikke maa landsætte Personer udenfor de Steder, hvor Lødvopsyn er ansat. Jeg veed nu ikke, om der ved Udtrykket at landsætte Personer kun sigtes til, at de ikke maa landsætte Passagerer, eller om heller ikke Skipperen eller nogen af Mandskabet maa gaa i Land. Det er dog tvivlsomt, om det vil kunne overholdes, især da jo en af Mandskabet, Skipperen, maa i Land for at gjøre den fornødne Anmeldelse. Derfor Mening kan er, at der ikke maa sættes Passagerer i Land, vilde det være bedre at bruge et andet Udtryk, og jeg skal navnlig henvise til Lovforslagets § 15, der udstrækker Forbudet baade til Passagerer og Besætning; men der er brugt Ordet, ingen af de i Skibet ombordværende maa komme i Land, altsaa der maa ikke uden for Nødsstilfælde landsættes Passagerer udenfor de Steder, hvor Lødvopsyn er ansat. Det er vistnok ogsaa det Korrekteste og vil i de fleste Tilfælde ikke foranledige nogen Banfælgelighed; men jeg vil dog anse det for